23. చెప్పుతినేడు కుక్క

పాపయ్య దుకాణం ముందు జనం పోగవుతున్నారు. సాధారణంగా అక్కడే గారడీలు, దొమ్మరాటలు, తమాషాలు జరుగుతుంటాయి.

పాపయ్య పని కుర్రాడిని పిలిచాడు.

"సందడేమిటో కనుక్కో" అన్నాడు.

పనికుర్రాడు వెళ్లిపోయాడు. మాములుగా అక్కడ ఏదిజరిగినా, ఆట్రూపు యజమాని, ముందు పాపయ్యను సమీపించి, ఎదురుగుండా కాళీస్థలంలో ఆట వేయడానికి అనుమతి పొంది. అతనిని చూడడానికి రమ్మని ప్రత్యేకంగా పిలుస్తాడు. అపుడు పాపయ్య పనివాడు, ఒక చేయివిరిగిన కర్రకుర్చీ తెచ్చి ముందుగా వేస్తాడు. ఆటమొదలవుతుంటే పాపయ్య విచ్చేయడమో, కాక పోతే పాపయ్య వేంచేసేవరకు ఆట ఆపి అందరూ వేచి యుండడమో జరుగుతుంది.

వీటి అన్నిటికీ విరుద్ధంగా ఇవేళప్రొద్దునే ఆట మొదలవుతున్నది.

ఇంతకీ ఆ కాళీ జాగా పాపయ్యది కాదు. మునిసిపాలిటీ వాళ్లది. దాని మీద ఏమి ఆడినా పాపయ్య అనుమతి అక్కర్లేదు. ఈ సంగతి పాపయ్యకు కూడా తెలుసు. కాని, పాపయ్యకు పెద్దరికమిచ్చి, ముఖ్యఅతిథిగా ఆహ్వానిస్తే, నిరాటంకంగా ఆట సాగుతుంది. పాపయ్యను పొగుడుతే మంచి బహుమతి కూడా ముడుతుంది.

ఈ విషయాలన్నీ ఈ కొత్త వాడికి తెలియదా? తెలియకేం. వాడు ఆకాళీస్థలంలో మూట దింపగానే ఒక దారిపోయేవాడు హెచ్చరికచేశాడు, పాపయ్యగారితో సంప్రదించమని. కాని వాడువింటేనా; విద్య చేతిలో ఉన్నవాడు ఎవరికీ తలవంచనక్కరలేదని జవాబు చెప్పాడు.

పనికుర్రాడు కనుక్కొనివచ్చాడు. అక్కడేదోసర్కాస్ అవుతుందట. కుర్చీ వెయ్యమన్నది లేనిది అడిగాడు.

పాపయ్య క్షణం ఆలోచించాడు.

"ముందు మా అమ్మను దుకాణం మీద కూర్చోమను. తరువాత కుర్చీ పట్టు కొనిపద." అన్నాడు పాపయ్య.

ముసిలావిడను దుకాణం మీద కూర్చోబెట్టి, కుర్రాడు కుర్చీ పట్టుకొని ముందు నడిచాడు. పాపయ్య అనుసరించాడు.

కుర్రాడు కొంచెం ముందుకే కుర్చీవేశాడు.

"ఇదేంటయ్యా! ఇక్కడ నున్న స్థలం చాలదని నేను ప్రజలను వెనక్కు తోస్తుంటే, మధ్యనొక కుర్చీకూడానా!" అన్నాడు కోపంగా, ఒకనల్లటి, పొడుగాటి యువకుడు, ఆనాటి ఆటకు యజమాని.

"మాయజమానిగారు ఎప్పుడూ ఇక్కడే కూర్చుంటారు. నువ్వే ఇంకా కొంచెం ముందుకుపో!" అన్నాడుకుర్రాడు.

కుర్రాడు పాపయ్యవేపు చూశాడు. పాపయ్య బదులుచెప్పలేదు. కుర్రాడు కుర్చీ కొంచెం వెనక్కుతీస్తే, పాపయ్య బుద్ధిగా వెళ్లికూర్చున్నాడు.

ఆరోజుప్రేక్షకులు హెచ్చుమంది చేరినా, తమాషాలో పాల్గొనేవారు ఎందరో లేరు. ఒక యువకుడు, ఒక కుక్కమాత్రమే .

ఆ యువకుడు తలమీద టోపీ పెట్టుకున్నాడు. ఉంగరాల జుత్తు వెనక్కు తోసుకున్నాడు. చెంపలమీదికి మీసందువ్వుకున్నాడు. ఒక చేతిలోఉన్న వేణువును ఊదుతూ, రెండవ చేతితో డమరు వాయిస్తున్నాడు. వేణువునుండి మంచి హిందీ ట్యూను శ్రావ్యంగా వినవస్తున్నది. ప్రజలందరూ కొంచెం నిశ్శబ్దంవహించిన తరువాత అతను మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు.

"ప్రజలారా! ఈరోజు చిన్న సర్కస్ ఒకటి ఆడుతున్నాము. దానికి హీరో ఎవరో అనుకోగలరు. వాడు సినీమాహీరో కూడా- వాడు నాప్రిన్స్ చార్మింగ్. నా రాజకుమారుడు- హలో! ప్రిన్స్"

పక్కనే వెనుకకాళ్ల మీద కూర్చున్న కుక్క లేచి తోక ఆడించింది.

"మా రాజకుమారుడికి ప్రొద్దున్న స్నానం చేయించిన తరువాత బట్టలు వేయడం మరచిపోయాను."

సంచిలోనుండి ఒక మాసిన ముఖమల్ కోటును తీసి, కుక్కకు తొడిగి గుండీలు బిగించాడు అతడు.

"నారాజకుమారుడిని సినీమా కంపెనీవాళ్లు కొనుక్కుంటామన్నారు. నేను ఒప్పుకోలేదు. సినీమాల్లో చేరితే చెడిపోతావురా, ఆడవాళ్లవెంట పడతావురా అన్నాను. అవునా, కాదా, ప్రిన్స్?'

ఆ కుక్క అవునన్నట్లు తల ఊపింది. తోక ఆడించింది. సన్నగా మూలిగింది.

"కరెక్టు! అది కుక్క భాషలో చెప్తున్నది. హీరోయిన్లు ముసిలివాళ్లయిపోయారు. చేరను అంటున్నది."

అందరూ నవ్వుతున్నారు.

పాపయ్య ముఖంమీదమాత్రం నవ్వులేదు.

ఆ తమాషా చేస్తున్న పెద్ద మనిషిని, వాడి కుక్క రాజకుమారుడిని చాలకోపంగా చూస్తున్నాడు. వాడు వట్టి మాటలపోగులా కనిపించాడు.

"ప్రిన్స్, ఏదీ, ఈ కర్ర పట్టుకొని మార్నింగ్ వాక్‌కి పోయిరా!"

ఆ కుక్క రెండు కాళ్ళమీదనిలబడి, ముందుకాళ్లతో కర్రపట్టుకొని చుట్టూ తిరిగి వచ్చింది.

"ప్రజలారా! చప్పట్లుకొట్టండి, చప్పట్లుకొడితే ఉత్సాహంపుట్టుకొచ్చి నారాజకుమారుడు ఇంకా బాగా చేస్తాడు."

తరువాత మాసిన గుడ్డసంచి నుండి డబ్బాల దస్తరం ఒకటి తీశాడు. పెద్ద డబ్బాలోచిన్నది, దీనిలో మరోచిన్నది, మరోచిన్నది ఈవిధంగా ఎనిమిది డబ్బాలు అందులో ఉన్నాయి.

మొదటి పెద్ద డబ్బా బోర్లించాడు. దానిమీదకి కుక్క ఎగిరికూర్చుంది. దానికన్న చిన్నడబ్బా దానిమీదపెట్టాడు. దానిమీదకి కుక్క ఎగిరింది. ఆవిధంగా ఎనిమిదవ డబ్బామీద చాల నేర్పుతో కుక్క కూర్చుంది.

అందరూ చప్పట్లు చరిచారు.

నలుగురు కుర్రాళ్లను పిలిచి మోకాళ్లమీద కూర్చోబెట్టాడు. పరుగులుతీస్తూ ఆకుక్క వారందరిమీదనుంచి ఎగిరి దాటింది.

అతడు సంచిలోంచి రెండు ఇనుపరింగులు తీశాడు. మొదట వాటిని భూమికి కొంచెం ఎత్తులో ఉంచాడు తరువాత వాటిని దూరంగా ఉంచాడు. కుక్క వాటిని దాటుతున్నది. ఎత్తి పట్టుకున్నాడు, ఎగిరి దాటింది.

కుక్కకు కొంచెం విశ్రాంతి ఇవ్వడానికి ఆతమాషాచేసేవాడు వేణువు ఊదుతూ,డమరు వాయిస్తూ చుట్టూ తిరగడం మొదలు పెట్టాడు.

"నా ప్రజలారా! ఇది ఆఖరి ఫీటు. నారాజకుమారుడు, నా ప్రిన్స్, ఇప్పుడు అగ్గిలోంచి దూకి రాజకుమారిని రక్షించబోతున్నాడు. సావధానంగా చూడండి. "అంటూ పాపయ్యకుర్చీవరకు వచ్చి ఆగిపోయాడు.

"మీరెవరో! అందరూ నిలబడిచూస్తుంటే కుర్చీవేయించుకున్నారు. ఇలా మీరు అడ్డుపడుతుంటే నాప్రిన్స్ ఎలాపరిగెడతాడు? కొంచెం పక్కకు తప్పుకొండి"

పాపయ్య చాల కోపంతో కుర్చీ వెనక్కులాక్కున్నాడు.

"నా ప్రిన్స్‌ను చూడండి"

"చూడడానికేముంది, నాబొంద. ఊరకుక్కని తెచ్చి ప్రిన్స్, ప్రిన్స్ అని తెగపొగుడుతున్నావు" అన్నాడు గట్టిగా పాపయ్య.

"ఇది ఊరకుక్కా?" ప్రశ్నించాడు తమాషావాడు.

"కాక మరేమిటి! ఒక్కటీ మంచి లక్షణంలేదు"

"ప్రజలారా వినండి! మీరందరూ మా ప్రిన్స్ చేసిన పనులు చూశారు కదా! అయిదుసంవత్సరాలు కష్టాలుపడి ఈ ఆటలన్నీ నేర్పించాను. ఈయనెవరో దాన్ని ఊరకుక్క అంటున్నారు. ఇదేమేనా న్యాయంగా ఉందా?"

"నువ్వు ఏం నేర్పావూ మానేవో, తిండి చాలక ఈకుక్క ఎముకలు కనిపిస్తున్నాయి. అది సంపాదించిన దంతా నువ్వు తింటే అదేం బలుస్తుంది?"

దానికి తమాషాచేసేవాడు పకాలున నవ్వాడు.

"అయ్యా మీరెవరో - మీలా నాకుక్కబలిసిఉంటే ఈ సన్నని రింగులలోంచి ఎలా దూరుతుంది?"

అందరూ గొల్లుమన్నారు. పాపయ్య నీరువిడిచిపోయాడు.

ఆ తమాషా ఆఖరి దశకు వచ్చింది. రింగులకు నూనె గుడ్డలుచుట్టి, నిప్పంటించి అతడు మీదకెత్తి పట్టుకుంటే, ఆకుక్క చాలా నేర్పుతో వాటిలోంచి దూకి బయటపడింది.

అందరూ చప్పట్లు చరిచారు. ఈలలు వేశారు.

చివరను కుక్క మెడలో ఒక బుట్టతగిలించాడు. అది వెనుకకాళ్లతో నడుస్తూ, ప్రతీ ప్రేక్షకుడి ముందు నిలిచింది. చూసిన వాళ్లు బుట్టలోకి డబ్బులు విసిరారు. దాని యజమాని వెంట నడుస్తూ డబ్బులు విసిరినవాళ్లకు నమస్కారాలు చేస్తున్నాడు.

ఆ కుక్క తిన్నగా పాపయ్య ఎదుట నిలబడింది. పాపయ్య జేబులోంచి పదిపైసల బిళ్లతీసి బుట్టలో వేశాడు. అది కింద పడిపోయింది.

తమాషా చేసినవాడు ముందుకువంగి, ఆ పదిపైసల నాణాన్ని ఎత్తి అందరికీ చూపించాడు.

"అయ్యాలారా! అందరూ ఈ పదిపైసలబిళ్లని చూడండి. ఒక గంటసేపు నా ప్రిన్స్ ఛార్మింగ్, నారాజకుమారుడు, ప్రాణాలకు తెగించి సాహసకృత్యాలు చేసినందుకు ఈ కుర్చీలోని బాబుగారు ఇచ్చిన బహుమతి."

అందరూ చాల నిశ్శబ్దంగా ఉన్నారు - అందరి కళ్లూ పాపయ్యవేపు తిరిగాయి.

పాపయ్యకు చాల అవమానం జరిగింది.

ఆ నాణాన్ని ఆ తమాషాచేసినవాడు బుట్టలో వేసి, మిగిలిన వారి దగ్గిర డబ్బులు దండుకొని వెళ్లిపోయాడు.

పాపయ్య దుకాణం ముందునున్న స్థలం కాళీ అయిపోయింది.

కుర్రాడు వచ్చి కుర్చీ తీసుకొనిపోయాడు.

పాపయ్య దుకాణం మీద కూర్చో లేదు. తిన్నగా ఇంట్లోకి వెళ్లిపోయాడు. కోపంతో శరీరంకాలిపోతున్నది. వెళ్లి వెళ్లి పడక గదిలో మంచం మీద పడుక్కున్నాడు.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటల వేళ అయింది. పాపయ్యకు భోజనం కూడా సరిగా సహించలేదు. పడకగదిలో మంచంమీద పడుక్కున్నాడు. కిటికీ తలుపులు తీశాడు. బైట కొంచెం దూరంలో కాలువ పక్కనున్న మర్రిచెట్టు క్రింద ఒకడు నిద్రపోతున్నాడు. అతని తల క్రింద మాసిన గుడ్డ సంచీ కనిపించింది.

పాపయ్య చాల శ్రద్ధగా చూశాడు. వాడే, ఆతమాషాచేసిన వాడే వాడు. అయితే వాడి కుక్క ఏమయింది? అక్కడికి మరో ఏభై గజాల దూరంలో ఒక నల్ల కుక్క కనిపించింది. అది పళ్లతో దేనినో పీకుతున్నది. చాలసేపు ఆలోచిస్తూ చూశాడు పాపయ్య.

ఇంతలో సందు తలుపు చప్పడయింది.

పాపయ్య మంచందిగి, సందులోకి వెళ్లి తలుపు తీశాడు.

ఆ వచ్చిన మనిషి కారు నలుపు. అతని కళ్లు కెంపుల్లా మెరుస్తున్నాయి. మెడలో ఒక ఎర్రరుమాలు చుట్టుకున్నాడు. బలిసిన భుజాలమీదికి చొక్కాచేతులు మడుచుకున్నాడు.

"పాపయ్య బాబూ! ఒక్క చుట్ట!"

"నారాయడూ! నీ బుద్దిపోనిచ్చుకున్నావుకాదు. దుకాణం కట్టేసి అందరం నిద్రపోతుంటే నీ కేమేనా బాగుందా?"

"నువ్విలా అంటావని తెలుసు! మరెక్కడా నాకు సుట్ట దొరకలేదు. సెప్పమంటావా! నీదుకాణంలో సుట్ట తాగితే మరెక్కడా తాగాలనిపించదు."

"ఏడిశావు"

పాపయ్య ఇంట్లోకి వెళ్లి వచ్చాడు. అతని చేతిలో ఒక లంకపొగాకుచుట్టల కట్ట, అగ్గిపెట్టె ఉన్నాయి.

నారాయడితో మాట్లాడుతూ పాపయ్య రెండడుగులు వేశాడు. తరువాత చుట్టలకట్ట, అగ్గిపెట్టె అతనికిచ్చి, వచ్చివేశాడు. సందు తలుపులు వేశాడు. పడక గదిలో కిటికీ తలుపులు మూసివేసి నిశ్చింతగా మంచం మీద పడుక్కొని నిద్రపోయాడు.

రోజూ పాపయ్య దుకాణం మూడు గంటలకే తెరుస్తాడు. ఇవాళ కొంచెం ఆలస్యమయింది తెరిచేసరికి.

పాపయ్య దుకాణంమీద కూర్చున్నాడు. మనిషి మంచి హుషారుగా ఉన్నాడు. అతడు హుషారుగా ఉన్నాడంటే, లోకానికి చాల సౌమ్యంగా కనిపిస్తాడు. తొణకని నిండుకుండవలె ఉంటాడు. ఒకపొల్లు మాటైనా ఆడడు. మర్యాద తప్పడు.

దుకాణానికి ఒకరూ ఒకరూ వస్తున్నారు. క్రమంగా రద్దీ హెచ్చింది

ఉన్నట్టుండి మనుషులను తోసుకుంటూ ఒక నల్లటి, పొడుగాటి మనిషి లోపలికి వచ్చాడు. అతడు చొక్కావేసుకోలేదు. తొడుక్కున్న చంకల బనియను నిండా కన్నాలే. వాడి తలపైన టోపీ లేదు. తైల సంస్కారంలేని జుత్తు, పీక్కోడంతో బుట్టలా పైకి లేచింది.

" బాబూ! నాకుక్క!"

అందరూ ఆ వచ్చిన మనిషివేపు తిరిగారు.

"ఎవరూ? నీ కుక్కా?" ప్రశ్నించాడు పాపయ్య.

"అవును బాబూ! నా కుక్కే!"

పాపయ్య చాల శ్రద్ధతో, దయతో మాట్లాడుతున్నాడు.

"ఏమయింది నీకుక్క?"

"కనపడడంలేదు. అరగంటయి వెదకుతున్నాను".

"అంటే సర్కస్ చేసిన కుక్క, నల్లగా ఉంటుంది."

"అదేను బాబూ"

"ఏమయింది?"

"మధ్యాహ్నం తిండిపెట్టి, గొలుసు కట్టు విప్పి దానిని వదిలేశాను. మర్రిచెట్టుకింద ఒక క్షణం నడుం వాల్చి పిలిస్తే అది రాలేదు. వెతికితే కనిపించలేదు. ఎవరేనా చూశారా?"

" ఒరే వెంకట్రాముడూ! ముఖమల్ కోటు తొడుక్కున్న కుక్కరా అది. నువ్వు చూస్తే చెప్పరా! ఈ అబ్బాయి చాల గొప్ప సర్కస్ మానేజరురా!" అన్నాడు పాపయ్య ఒక కుర్రాడివేపు చూస్తు.

"నాకు కోటుతొడుక్కున్న కుక్క ఏదీ కనిపించలేదు. మధ్యాహ్నం మేము ఆడుకుంటుంటే కాలువ గట్టున ఒక నల్ల కుక్క కనిపించింది. పాత చెప్పునొక దాన్ని అది కొరుకుతున్నది."

"నా కుక్కమామూలు కుక్క కాదు. నాకు ప్రాణ స్నేహితుడు. విశ్వాసమున్న బంటు. అది కుక్క కాదు, నాకు రోజూ అన్నం పెడుతున్న దేవుడు. అది అటువంటి పనిచేయదు." ఏడుస్తూ అన్నాడు తమాషా చేసినవాడు.

"వెంకట్రాముడూ! ఈ సర్కస్ మానేజరు గారి కుక్క ప్రిన్స్‌చార్మింగ్‌రా! రాజకుమారుడు రా! రాజావారి పనులే చేస్తుంది. చెప్పులు కొరకదు".

"అదేమోమరి! ఆనల్ల కుక్క తోకమీక తెల్లని పెద్ద మచ్చఉంది". అన్నాడు వెంకట్రాముడు.

"అదేనుబాబూ! అదే నా కుక్క. ఏమయిందో చెప్పు బాబూ"!

"అదే అయితే సరిగా విను. కుక్కలు పట్టే నారాయుడు దానిమెడలోకి తాడు విసిరి

పట్టుకున్నాడు. అది అల్లరి పెడుతుంటే దుడ్డుకర్రతో తలమీద మోది, కుక్కలబండిలోకి ఎక్కించాడు. పోయి వెతుక్కో."

" నాప్రిన్స్! నారాజా!" ఆ మనిషి అరుచుకుంటూ వెనుకకు తిరిగి పరిగెత్తాడు.

పాపయ్య ముఖంలో ఏమీ మార్పులేదు. అతను సౌమ్యంగానే ఉన్నాడు. చుట్టూ ఉన్న వాళ్లందరి ముఖాలలోను జాలి కనిపించింది.

"పాపం! ప్రిన్స్ ఛార్మింగ్, రాజకుమారుడు పోయాడు" అన్నాడు యాదాలాపంగా పాపయ్య.

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక - 1985 సంక్రాంతి కథానికల పోటీలో కన్సోలేషన్ బహుమతి పొందిన కథానిక)